

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA KUJAWSKO-POMORSKIEGO

Bydgoszcz, dnia 31 października 2014 r.

Poz. 2974

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE Nr 84/2014

WOJEWODY KUJAWSKO-POMORSKIEGO

z dnia 30 października 2014 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2013 r., poz. 594 z późn. zm.), w związku z art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2012 r., poz. 647 z późn. zm.),

stwierdzam nieważność

§ 7 pkt 8 lit. e w zakresie zapisu „[...] na warunkach wydanych przez gestora sieci”, § 9 pkt 1 lit. b i § 10 pkt 1 lit. b w zakresie zapisu „[...] z wyłączeniem masztów i stacji bazowych telefonii komórkowej” oraz § 12 uchwały nr XXIX/289/14 Rady Miejskiej w Kowalewie Pomorskim z dnia 24 września 2014 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla części obrębu ewidencyjnego Frydrychowo w gminie Kowalewo Pomorskie.

Uzasadnienie

W dniu 24 września 2014 roku Rada Miejska w Kowalewie Pomorskim podjęła uchwałę nr XXIX/289/14 w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla części obrębu ewidencyjnego Frydrychowo w gminie Kowalewo Pomorskie.

Przedmiotowa uchwała została doręczona organowi nadzoru w celu oceny jej zgodności z przepisami prawnymi w dniu 30 września 2014 r.

Wojewoda Kujawsko-Pomorski na podstawie przedłożonej dokumentacji prac planistycznych przeprowadził kontrolę prawidłowości wymaganej przepisami ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym procedury planistycznej.

Z uwagi na stwierdzone naruszenia obowiązujących przepisów prawa, pismem z dnia 9 października 2014 r., znak: WI.III.4130.95.2014 wszczęto postępowanie nadzorcze w sprawie stwierdzenia nieważności przedmiotowej uchwały.

Wprawdzie Burmistrz Kowalewa Pomorskiego w piśmie z dnia 15 października 2014 r., znak: TIiGG.6722.2.2013 odniósł się do uwag podniesionych przez organ nadzoru, to jednak udzielone odpowiedzi nie wyjaśniały wszystkich kwestii wskazanych przez Wojewodę.

Treścią § 7 pkt 8 lit. e uchwały Rada Miejska w Kowalewie Pomorskim uzależniła zaopatrzenie terenu objętego planem w energię cieplną z sieci gazowniczej od warunków wydanych przez gestora sieci.

Ustalenie to, w ocenie organu nadzoru nakłada na adresatów planu miejscowego dodatkowe wymogi, wykraczające poza powszechnie obowiązujące prawo dopuszczające odstępstwo od ustaleń planu, co stanowi naruszenie art. 4 ust. 1 w związku z art. 15 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2012 r., poz. 647 z późn. zm.).

Plan zagospodarowania przestrzennego, jako prawo miejscowe, winien być zgodny z obowiązującymi przepisami prawa, a rada gminy nie posiada kompetencji do dowolnej interpretacji i rozszerzającego stosowania zapisów ustawowych, tym samym uprawnień do stanowienia norm kompetencyjnych. Niedopuszczalne jest działanie rady gminy, które prowadzi do zamieszczenia w treści planu miejscowego

przepisów uzależniających podejmowanie czynności od przyszłych uzgodnień i na warunkach określonych przez inne organy w odniesieniu do obszaru objętego planem miejscowym (por. wyrok WSA w Krakowie z 28 kwietnia 2008 r., sygn. akt II SA/Kr 224/08, wyrok WSA we Wrocławiu z 30 stycznia 2013 r., sygn. akt II SA/Wr 836/12).

Rada Miejska w Kowalewie Pomorskim dla terenów oznaczonych symbolami: 3 PT i 4 KDL w § 9 pkt 1 lit. b i § 10 pkt 1 lit. b przedmiotowej uchwały, ustaliła możliwość lokalizowania sieci i urządzeń infrastruktury technicznej „z wyłączeniem masztów i stacji bazowych telefonii komórkowej”.

W ocenie organu nadzoru wskazana wyżej treść uchwały stanowi naruszenie art. 15 ust. 1 w/w ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w związku z art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz.U. z 2010 r. Nr 106, poz. 675 z późn. zm.).

Wójt, burmistrz albo prezydent miasta sporządza projekt planu miejscowego, zawierający część tekstową i graficzną, zgodnie z zapisami studium oraz z przepisami odrębnymi, odnoszącymi się do obszaru objętego planem (art. 15 ust. 1 w/w ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym).

Jednym z przepisów odrębnych mających zastosowanie przy sporządzaniu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest przepis art. 46 ust. 1 w/w ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, zgodnie z którym, miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego „nie może ustanawiać zakazów, a przyjmowane w nim rozwiązania nie mogą uniemożliwiać lokalizowania inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, jeżeli taka inwestycja jest zgodna z przepisami odrębnymi”.

W miejscu tym wspomnieć należy, iż stosownie do dyspozycji art. 6 pkt 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2014 r., poz. 518 z późn. zm.), celem publicznym jest m.in. wydzielanie gruntów pod drogi publiczne i drogi wodne, budowa, utrzymywanie oraz wykonywanie robót budowlanych tych dróg, obiektów i urządzeń transportu publicznego, a także łączności publicznej i sygnalizacji.

Pojęcie łączności publicznej zostało zdefiniowane w art. 4 pkt 18 w/w ustawy o gospodarce nieruchomościami, w myśl którego, łącznością publiczną jest infrastruktura telekomunikacyjna służąca zapewnieniu publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych w rozumieniu przepisów prawa telekomunikacyjnego. Infrastruktura komunikacyjna natomiast obejmuje urządzenia telekomunikacyjne, oprócz telekomunikacyjnych urządzeń końcowych, oraz w szczególności linie, kanalizacje kablowe, słupy, wieże, maszty, kable, przewody oraz osprzęt, wykorzystywane do zapewnienia telekomunikacji (art. 2 pkt 8 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne - Dz.U. z 2014 r., poz. 243 z późn. zm.).

Bezspornie zatem należy uznać, że maszty oraz stacje bazowe telefonii komórkowej stanowią infrastrukturę telekomunikacyjną służącą zapewnieniu publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, co wypełnia normę definicji łączności publicznej, która jest celem publicznym w rozumieniu przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami.

Stanowisko to znajduje potwierdzenie w orzecznictwie sądowo administracyjnym (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 maja 2006 r., sygn. II OSK 811/05, z dnia 9 kwietnia 2009 r., sygn. akt II OSK 521/08, z dnia 10 maja 2013 r., sygn. akt II OSK 59/12, <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>).

Biorąc powyższe pod uwagę Wojewoda stwierdził, że treść § 9 pkt 1 lit. b i § 10 pkt 1 lit. b uchwały o treści „z wyłączeniem masztów i stacji bazowych telefonii komórkowej” stanowi naruszenie zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Ponadto wspomnieć należy, że ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, których zakres określony został w art. 15 ust. 2 i 3 w/w ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym winny być ujmowane w formie nakazów, zakazów, dopuszczeń i ograniczeń w zagospodarowaniu terenu.

W § 12 przedmiotowej uchwały zawarto zapis: „zobowiązuje się Burmistrza Miasta w Kowalewie Pomorskim do uwzględnienia, w programie rozbudowy miejskiej sieci kanalizacji deszczowej, technicznych możliwości odprowadzania wód opadowych z powierzchni utwardzonych, w granicach opracowania i uchwalenia planu, do miejskiej kanalizacji deszczowej”.

Powyższy zapis w ocenie organu nadzoru stanowi naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, skutkujące nieważnością w części zawierającej taką regulację. Plan miejscowy bowiem nie jest aktem, w którym zamieszcza się informacje, zalecenia, czy zobowiązania, oraz innego rodzaju niewiążące sugestie, a ponadto ustalenia w/w przepisu uchwały nie odnoszą się bezpośrednio do zasad zagospodarowania terenu objętego planem miejscowym (por. wyrok NSA w Warszawie z dnia 2 grudnia 2010 r., sygn. akt II OSK 2096/10).

Procedura uchwalania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest ściśle wyznaczona przepisami ustawy o planowaniu i zagospodarowania przestrzennym. Art. 28 ust. 1 tej ustawy wskazuje, iż naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania,

a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub w części.

Wykazane wyżej naruszenia obowiązujących zasad sporządzania planu miejscowego dawały podstawę do stwierdzenia nieważności przedmiotowej uchwały we wskazanym na wstępie zakresie.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszcy w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia, którą należy wnieść za pośrednictwem organu nadzoru – Wojewody Kujawsko-Pomorskiego.

Zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Wojewoda Kujawsko-Pomorski
Ewa Mes